

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Slovenská republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Maršálkem
sídlem Vrchlického 802/46, Liberec 14

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. OAM-1127-19/ZR-2024

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil přechodný pobyt žalobce podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“). Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Oznámením ze dne 25. 1. 2024, žalobci doručeným dne 12. 2. 2024, žalovaný zahájil řízení o zrušení přechodného pobytu podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to na základě informace Okresního soudu v Liberci o pravomocném odsouzení žalobce. Žalovaný z rozhodnutí trestních soudů a opisu z evidence rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci sp. zn. 4 T 7/2022 odsouzen pro úmyslný přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 15 měsíců a trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 15 měsíců. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci sp. zn. 3 T 148/2023 pro spáchání úmyslných přečinů nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zkušební dobou 20 měsíců společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 15 měsíců, když tyto tresty byly uloženy jako souhrnné za předchozí trestnou činnost. Dále byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou sp. zn. 4 T 83/2023 pro spáchání přečinu krádeže podle § 250 odst. 1 písm. a) a b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu a přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu v celkové výši 30 000 Kč. Dále žalovaný zjistil, že kromě uvedených trestných činů se žalobce v průběhu let 2015 až 2022 minimálně v 15 případech dopustil přestupků v souvislosti s řízením motorového vozidla a za tato protiprávní jednání mu byly ve správním řízení uloženy pokuty v celkové výši 42 500 Kč a že žalobce má evidovány 2 zákazy řízení motorových vozidel, v současné době vyslovený zákaz řízení motorových vozidel je platný do 24. 8. 2024. Žalovaný dovodil, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to opakovanou úmyslnou trestnou činností, za kterou byl pravomocně odsouzen. Stupeň závažnosti narušování veřejného pořádku je navyšován recidivou a nulovým respektem žalobce k vydaným rozsudkům a rozhodnutím. Popsal, že žalobce se trestné činnosti dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy mu byla tato činnost zakázána, v dalším případě se dopustil násilí proti jiné osobě, kdy nejprve této osobě vyhrožoval prostřednictvím sociálních sítí, následně tuto osobu fyzicky napadl a způsobil jí zranění, která si vyžádala lékařské ošetření, naposledy se ve spolupachatelství pokusil odcizit osobní motorové vozidlo. Trestné činnosti se dopustil v průběhu posledních 5 let a v posledních případech násilné a majetkové trestné činnosti. Podle žalovaného není žádná záruka, že se žalobce takového jednání již nedopustí, protože z dříve uložených trestů se nepoučil a trestnou činnost páchá znovu.
3. Žalovaný vydání rozhodnutí označil za zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ale tento zásah hodnotil jako přiměřený. Zopakoval, jaké trestné činnosti a protiprávního jednání se žalobce dopustil, a uvedl, že při páchání úmyslné trestné činnosti si musel být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci rodinného a soukromého života, ale i jeho pobyt jako cizince na území ČR a mohou mít vliv na způsob života jeho blízkých. Zdůraznil, že nebezpečnost protiprávního jednání žalobce se zvyšovala, délku pobytu na území České republiky tak nelze považovat za důvod, proč by vydaným rozhodnutím mělo být nepřiměřeně zasaženo do soukromého nebo rodinného života žalobce. Ani z ekonomického hlediska rozhodnutí nepřiměřené není, žalobci, který je držitelem živnostenských oprávnění, nic nebrání, aby svou profesi vykonával v zemi

původu. Dále vzal žalovaný v potaz, že žalobce je státní příslušník Slovenské republiky, není mu uloženo správní vyhoštění a jako občan členského státu EU má právo pobývat v ČR i bez přechodného pobytu. Může tak realizovat soukromý a rodinný život, s nezletilou dcerou, která byla svěřena do výchovy matce a žalobce na ni platí výživné ve výši 3 000 Kč a stýká se s ní, může být v kontaktu nadále. Rozhodnutí tedy není nepřiměřené ani z pohledu zásahu do práv nezletilého dítěte.

II. Žaloba

4. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v účelovém výkladu zákona o pobytu cizinců, nepřezkoumatelnosti, opomenutí zásady přiměřenosti a obecných principů lidskosti, nesprávnosti správního uvážení, nesprávném hodnocení důkazů a nepřiměřeném zásahu do lidských práv.
5. Žalovanému vytýkal, že § 89d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců aplikoval formálně. Obšírně se dovolával judikatury Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) a navazující judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), která se týkala aplikace výhrady veřejného pořádku, zejména se dovolával povinnosti správních orgánů aplikovat výhradu veřejného pořádku jako preventivní opatření. Upozornil na nutnost zohlednit charakter a závažnost spáchané trestné činnosti a další okolnosti, jakými jsou místo spáchání trestného činu, typ a závažnost trestného činu, doba, která uplynula od jednotlivých skutků, délka pobytu na území ČR, dále způsob, jakým přistupoval odsouzený k výkonu trestu, zda splatil svoje závazky, zda výdělečně trestně činný, atd. Žalobce označil rozsudky NSS, případně rozsudky krajských správních soudů, a demonstroval případy, v jakých nebyla předchozí odsouzení cizinců považována za narušení veřejného pořádku. Zdůraznil, že odsouzení samo o sobě není dostačující důvod pro závěr, že občan EU závažným způsobem ohrožuje veřejný pořádek. Konkrétně namítal, že množství a charakter protiprávního jednání žalobce nenaplnuje výhradu veřejného pořádku, neboť nesvědčí o tom, že nerespektuje český právní řád. Žalovaný se podle žalobce nezabýval posouzením závažnosti jeho jednání ani dalšími okolnostmi, jejichž zohlednění vyžaduje judikatura. Nezabýval se charakterem trestné činnosti, nezohlednil, že žalobce nedostal trest odnětí svobody s přímým výkonem, nezohlednil, jak se stavěl žalobce k alternativním trestům, zda svým jednáním způsobil újmu či škodu, zda ji případně nahradil. Zejména ve vztahu k poslednímu odsouzení žalobce zpochybnil závažnost svého jednání. Popsal, že na podvalník naložil vozidlo autovraku, které mu prodal klient a žalobce od něj převzal peníze, později se ukázalo, že vozidlo bylo někoho jiného. Přestože trestní soud shledal žalobce vinným, neznamená to, že žalovaný nemá možnost zohlednit okolnosti, za kterých žalobce skutek spáchal. Naopak žalovaný musí k těmto okolnostem při posuzování závažnosti jednání přihlídnout. Ve věci maření výkonu úředního rozhodnutí šlo o to, že si žalobce nebyl vědom tzv. vybodování a odebrání řidičského průkazu. Co se týče ublížení na zdraví, šlo o spory s expřítelem tehdejší žalobcovi družky a intenzita újmy na zdraví byla na hranici přečinu. Žalobce žalovanému vytýkal porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť se zaměřil výhradně na to, že žalobce nemá čistý rejstřík. Kromě výčtu skutků v rozhodnutí absentuje obhajoba žalobce v jednotlivých trestních řízeních. Při aplikaci výhrady veřejného pořádku se tedy žalovaný nezabýval všemi skutečnostmi, které byly pro vydání napadeného rozhodnutí významné, zatížil tak rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
6. Pokud jde o přiměřenost rozhodnutí z pohledu zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, vyjádřil žalobce domněnku, že byly splněny okolnosti pro užití zmírňujícího správního uvážení v podobě mimořádných okolností. Žalobce se dovolával čl.

8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 6 odst. 2 a čl. 17 směrnice. Namítal, že napadené rozhodnutí především nesprávně nezkoumalo rozsah vazby žalobce k území. V ČR žije žalobce od září 2015, tedy 9 let, vyřídít pobyt v ČR jej stálo nemalé úsilí a prostředky. Má na území rodinu – družku H. B. a nezletilou dceru X, narozenou dne X, s nimiž žije ve společné domácnosti, dcera i družka jsou na žalobce odkázány výživou. K prokázání těchto skutečností žalobce uvedl, že je možné od Okresního soudu v Liberci společný návrh na zrušení vyživovací povinnosti. Dále uvedl, že dcera má od narození onemocnění očí a byla operována ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady, kam s žalobcem a družkou dojíždí každé 3 měsíce na kontrolu. Hlavním zdrojem obživy žalobce je autoopravna vozidel. Žalobce zdůraznil, že byl odsouzen z přečinů nízké společenské škodlivosti a jde o výjimečné vybočení z jinak řádně vedeného života na území ČR. Zásah do osobního života v důsledku zrušení přechodného pobytu a vyznačení výjezdního příkazu lze v daném případě srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana EU.

7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný zdůraznil, že správní řízení bylo zahájeno z důvodu, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzený za spáchání úmyslné trestné činnosti. Žalobce si musel být vědom toho, že jeho jednání bude mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalobce sám ohrozil realizaci svého pobytu v ČR, svého soukromého a rodinného života a života nejbližších rodinných příslušníků. Zdůraznil, že právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR. A setrval na stanovisku, že žalobce se za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR opakovaně dopustil protiprávního jednání a byl opakovaně pravomocně odsouzen. V dalších 15 případech se dopustil protiprávního jednání, porušoval ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z dříve uložených trestů se žalobce nepoučil, opakovaně páchá novou trestnou činnost.
9. Žalovaný odmítnul námitky, že nesprávně zkoumal rozsah vazby žalobce k území. V rámci správního řízení se žalovaný dopodrobna zabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce. Konstatoval, že na území žijí nejbližší rodinní příslušníci žalobce, tedy jeho nezletilá dcera a její matka. K prošetření soukromých a rodinných vazeb si vyžádal šetření místně příslušného sociálního orgánu, z jehož zprávy vycházel. V průběhu řízení se žalobce mohl kdykoli vyjádřit ke svým soukromým a rodinným vazbám. Pokud v žalobě uvedl, že v průběhu řízení obnovil společné soužití s matkou své nezletilé dcery a spolu podali návrh na zrušení vyživovací povinnosti, nemohl žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí k těmto novým skutečnostem přihlídnout, neboť mu nebyly známe. Žalovaný označil rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života za přiměřené, žalobci nebude zrušením pobytového oprávnění znemožněn další pobyt na území ČR, neboť jako občan jiného členského státu EU může na území ČR nadále pobývat se svojí rodinou i bez platného pobytového oprávnění. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se dostatečným způsobem s danými otázkami vypořádal.
10. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobci zrušen přechodný pobyt podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
13. Podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občanu Evropské unie, jestliže ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie.*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
15. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života.*
16. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
17. Podstata žalobních námitek směřuje jednak k tomu, že žalobce svým jednáním nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek, jak to předpokládá § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a dále, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu je nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
18. Pojem *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku* je neurčitým právním pojmem. Nelze určit jednoznačnou hranici, kterou musí určité jednání překročit, aby stát mohl omezit svobodu pohybu a pobytu občana EU. Při výkladu tohoto pojmu lze vyjít především z judikatury SDEU a na ni navazující judikatury NSS, na kterou ostatně odkazovala jak žaloba, tak napadené rozhodnutí. Ustanovení § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je totiž transpozicí čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, který stanoví, že *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.*

19. SDEU ve své judikatuře zdůrazňuje, že pojem veřejný pořádek „*předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“ (srov. rozsudek ze dne 24. června 2015, ve věci C-373/13, *H. T. proti Land Baden-Württemberg*, bod 79). Zatímco zásadu volného pohybu osob je nutné vykládat extenzivním způsobem, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní výklad [srov. např. rozsudky ze dne 29. 4. 2004, ve věci C-482/01, *Orfanopoulos a Oliveri*, bod 64, a ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, *Jipa*, bod 23, či rozsudek velkého senátu ze dne 31. 1. 2006, ve věci C-503/03, *Komise proti Španělsku*, bod 45].
20. V návaznosti na tyto závěry rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvedl, že „*narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona [o pobytu cizinců], může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ Přestože se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k vyhoštění občanů EU, resp. jejich rodinných příslušníků, v dalších rozsudcích NSS tyto závěry aplikoval i ve vztahu k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40; ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33). Tento výklad je namísto aplikovat také na rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu občana EU, které vyžaduje, aby veřejný pořádek byl již závažným způsobem narušen.
21. Aplikace výhrady veřejného pořádku má mít výhradně preventivní charakter, aby cizinec dále neohrožoval veřejný pořádek. Nemá naopak představovat sankci za něco, co cizinec spáchal v minulosti (viz rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31; ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, bod 34). Z judikatury NSS plyne, že při posuzování naplnění výhrady veřejného pořádku musí správní orgán zohlednit několik kritérií. Nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, dobu, která uplynula od jeho spáchání, chování cizince po vykonání trestu odnětí svobody, délku jeho pobytu na území, nebo i to, zda se po příchodu na území dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti, jakým způsobem přistupoval k výkonu trestu zda splatil či řešil závazky vůči státu spojené s trestním stíháním, zda si po výkonu trestu zajistil zaměstnání atd. (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49). Vzhledem k tomu, že si jak žalobce, tak žalovaný byli velmi dobře vědomi relevantních závěrů judikatury SDEU i navazující judikatury NSS (viz na str. 4 až 6 žaloby a zejména str. 4 napadeného rozhodnutí), není třeba, aby soud obecná východiska dále rozváděl.
22. Současně je třeba dodat, že pravomocné odsouzení cizince za spáchání trestného činu není nezbytnou podmínkou pro použití výhrady veřejného pořádku. NSS za závažné porušení veřejného pořádku v některých případech považoval i situace, ve kterých dotyční cizinci nespáchali trestný čin. Závažné narušení veřejného pořádku v těchto případech NSS shledal v souhrnu určitého protiprávního jednání, které spočívalo především v mnohačetném porušení právních norem zákona o pobytu cizinců. Zejména šlo o kombinaci neoprávněného pobytu, účelového uzavření manželství nebo účelového prohlášení otcovství a dalšího porušení zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 82/2012-42; ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 56/2012-66; nebo ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 As 28/2010-89).

23. Při znalosti čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES a shora zmíněné judikatury NSS odkazující i na judikaturu SDUE dospěl soud k závěru, že v případě žalobce k závažnému narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců došlo. Závěry žalovaného v tomto směru má soud za přezkoumatelné a správné.
24. Ve shodě s žalovaným považuje soud za klíčové, že protiprávního jednání se žalobce dopouštěl prakticky po celou dobu, co mu byl v roce 2015 udělen přechodný pobyt, a jeho závažnost narůstala. Žalovaný příhodně upozornil na to, že žalobce byl v 15 případech pravomocně potrestán za přestupky v souvislosti s řízením motorového vozidla, celkem mu byly uloženy pokuty ve výši 42 500 Kč. Četnost přestupkového jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla nelze bagatelizovat, celková výše uložených pokut za přestupky rozhodně není běžná. Není možné pominout, že v důsledku nerespektování pravidel silničního provozu žalobce opakovaně ohrožoval nejen majetek, ale i zdraví a životy dalších účastníků silničního provozu. Závažnost žalobcova protiprávního jednání na úseku ochrany bezpečnosti silničního provozu se stupňovala, žalobce se z předchozích potrestání nepoučil, nerespektování zákonných pravidel vyústilo v roce květnu 2023 v pravomocné odsouzení za úmyslný přečin maření úředního rozhodnutí a vykázání a udělení prvního podmíněného trestu odnětí svobody a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel až na dobu 15 měsíců. Trestněprávní jednání žalobce spočívalo v tom, že ačkoli dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, přesto řídil motorové vozidlo. Pokud se žalobce závažnost svého protiprávního jednání pokouší bagatelizovat a namítá, že si nebyl vědom tzv. vybodování a odebrání řidičského průkazu, soud musí jeho námitky odmítnout. Žalovaný byl vázán rozsudkem Okresního soudu v Liberci č. j. 4 T 7/2022-84, dle výroku tohoto rozsudku byl žalobce pravomocně odsouzen pro uvedený přečin spáchaný úmyslně. Stěží tedy mohl žalovaný zohlednit žalobcovu obhajobu, že o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů a odebrání řidičského průkazu nevěděl.
25. Žalovaný pak správně poukázal na žalobcovu recidivu, v posledních 5 letech před vydáním napadeného rozhodnutí byl žalobce odsouzen celkem třikrát. Závažnost trestné činnosti žalobce se zvyšovala, podruhé byl žalobce pravomocně odsouzen v říjnu 2023 pro přečin nebezpečného vyhrožování, přečin ublížení na zdraví a přečin výtržnictví, spáchané úmyslně, byl mu uložen souhrnný trest odnětí svobody na 10 měsíců s odkladem na 20 měsíců (dle opisu z evidence rejstříku trestů zkušební doba skončí dne 24. 1. 2025, žalobce se tedy stále neosvědčil) a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 15 měsíců, který nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí vykonán. Žalovaný správně zohlednil, že se jednalo o závažné násilné jednání, popsal, že žalobce nejprve jiné osobě vyhrožoval prostřednictvím sociálních sítí usmrcením, posléze tuto osobou spolu s dalším pachatelem napadl teleskopickým obuškem a způsobil jí zranění, které si vyžádalo lékařskou péči. Prakticky souběžně byl žalobce odsouzen znovu, tentokrát se úmyslně dopustil přečinu krádeže ve stadiu pokusu a přečinu poškození cizí věci, když se z místa pokusil odtáhnout odstavené osobní motorové vozidlo, za což mu byl uložen peněžitý trest. Žalovaný uvedl, že se trestné činnosti žalobce dopustil opět ve spolupachatelství, dle popisu protiprávního jednání žalobce užil k vniknutí do vozidla násilí, na vozidle byla způsobena škoda.
26. Zdůrazňoval-li žalobce, že ani tato jeho jednání nebyla natolik závažná, opět nelze tuto argumentaci akceptovat. Pokud ve vztahu k poslednímu odsouzení namítal, že žalovaný měl zohlednit okolnosti, za nichž k jednání došlo (konkrétně žalobce popisoval, že šlo o naložení vozidla autovraku, které žalobce koupil a později se ukázalo že, vozidlo nebylo

prodávajícího klienta), musí soud opět zdůraznit vázanost žalovaného rozhodnutím trestního soudu. Dle trestního příkazu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou č. j. 4 T 82/2023-73 byl přitom žalobce uznán vinným z přečinů krádeže ve stádiu pokusu a poškození cizí věci, spáchaných v úmyslu odcizit vozidlo, žádné okolnosti, jichž se žalobce ve svůj prospěch dovolává, z trestního příkazu nevyplývají. Za úmyslný přečin ublížení na zdraví byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci č. j. 3 T 148/2023-150, a to v souběhu s dalšími úmyslnými přečiny nebezpečného vyhrožování a výtržnictví, jeho obhajoba, že se jednalo o jednání na hranici přečinu, není relevantní, stejně jako důvody, které žalobce k užití násilného jednání vůči jiné osobě vedly.

27. Žalobce opomíná, že je recidivistou, který se v posledních 5 letech opakovaně dopouštěl trestné činnosti, v relativně krátké době před zrušením jeho povolení k přechodnému pobytu. Soud nepochybně, že odsouzení pro trestný čin nemusí nutně znamenat, že došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem, žalobce byl však odsouzen v krátké době po sobě celkem třikrát, v posledních dvou případech za více trestných činů v souběhu. Jeho odsouzení předcházela četná přestupková jednání páchaná po prakticky celou dobu, kdy měl žalobce povolen pobyt na území ČR. Vyšší závažnost narušení veřejného pořádku je tedy žalovaným důvodně spatřována v opakovaném páchání úmyslné trestné činnosti, jemuž předcházelo opakované trestání za četné přestupky. Žalobce se tedy nepoučil ani přes předchozí potrestání, uchýlil se k páchání trestné činnosti, a to opakovaně. Tyto důvody nemůže zvrátit to, že žalobci byly opakovaně ukládány podmíněné tresty odnětí svobody, resp. alternativní tresty. Žalovaný správně zdůraznil, že na rozhodnutí správních orgánů žalobce nerefletoval, protiprávního jednání se dopouštěl dál, závažnost porušování právních norem se stupňovala, žalobce se užil násilí jak proti majetku, tak i zdraví a životu jiné osoby. Jestliže žalovaný akcentoval právě tyto aspekty žalobcova porušování právních norem na území ČR, není třeba, aby rozebíral všechna ostatní hlediska demonstrativně zmiňovaná judikaturou, pokud na podkladě rozhodnutí trestních soudů nevyvstala jejich relevance pro daný konkrétní případ.
28. Je zřejmé, že důvod naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku spočívá ve skutečném jednání žalobce, které je přičitatelné žalobci, přičemž hrozba základním zájmům české společnosti, jež mj. spočívají v ochraně majetku či životů a zdraví osob, je zcela aktuální. Z odsuzujících rozhodnutí z roku 2023 je vidět, že žalobce přistoupil k páchání trestné činnosti právě v posledních letech. Od spáchání trestné činnosti žalobcem uplynula relativně krátká doba, trestná činnost byla opakovaně páchána na území ČR a žalobce je stále ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody. Nelze tak konstatovat, že by okolnosti spočívající např. v dlouhé době, která uplynula od spáchání trestné činnosti, nebo v chování žalobce po vykonání trestu odůvodňovaly posouzení žalobce jako osoby závažně neohrožující veřejný pořádek v ČR.
29. Soud konstatuje, že ke zrušení povolení k přechodnému pobytu nedošlo pouze z generálně preventivních důvodů, nejde ani o exemplární případ. Skutečnou příčinou odnětí povolení je konkrétní jednání tedy žalobce, který si musel být následků porušování zákonů na území státu, kde mu byl povolen přechodný pobyt, dobře vědom. A to nejen v trestněprávní rovině, ale také ve vztahu k udělenému pobytovému oprávnění (srov. např. žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Napadené rozhodnutí, které akcentuje recidivu trestního odsouzení za trestnou činností spáchanou v posledních letech, jejíž závažnost se stupňuje, nevybočuje z mezí čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES ani relevantní judikatury. Žalovaný nevycházel jen z opisu evidence rejstříku trestů, jak uváděl

žalobce, měl naopak k dispozici mj. všechna shora uvedená odsuzující rozhodnutí. A jak soud konstatoval, nemohl žalovaný zohlednit obhajobu žalobce, pokud žádné skutečnosti oslabující závažnost žalobcovy trestné činnosti z podkladů nevyplyvaly. Podstata žalobcem spáchaného jednání byla žalovaným podrobně popsána v rozhodnutí, žalovaný se v kontextu shora citovaných obecných východisek výkladu pojmu narušení veřejného pořádku závažným způsobem povahou žalobcova protiprávního jednání zabýval, hodnotil rovněž prognózu porušování veřejného pořádku do budoucna. Žalobci nelze přisvědčit, že by se u něj jednalo o pouhé výjimečné vybočení z jinak řádně vedeného života na území ČR. Četná potrestání za přestupky a opakování trestné činnosti svědčí naopak o tom, že taková pozitivní prognóza není na straně žalobce ničím podložena.

30. K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o pobytovém oprávnění do soukromého a rodinného života cizince existuje bohatá judikatura, kterou shrnuje např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Podle tohoto rozsudku *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* NSS zde rovněž shrnul faktory, které je třeba i v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu brát v potaz. Jsou jimi *„(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“* Obdobně jsou hlediska přiměřenosti rozhodnutí stanovena v § 174a zákona o pobytu cizinců.
31. Posouzení přiměřenosti tedy vyžaduje jednak zhodnocení intenzity narušení veřejného zájmu na jedné straně, dále zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života cizince při vědomí výše uvedených faktorů, a výslednou úvahu o převážení veřejného či soukromého zájmu v konkrétním případě. K míře narušení veřejného zájmu se soud vyjádřil výše a v tomto ohledu lze shrnout, že v případě individuálního náhledu na jednotlivé trestné činy spáchané žalobcem sice nelze shledat jejich mimořádnou závažnost, ovšem žalobce je recidivista, závažnost jeho protiprávní jednání se postupně zvyšovala, žalobce byl odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost proti životu a zdraví, což soud hodnotí jako nejzávažnější. Na trestnou činnost žalobce nelze nahlížet izolovaně, naopak žalovaný pro správné posouzení věci hodnotil jednání žalobce také v širším kontextu předchozího opakování dlouhodobého porušování zákona o silničním provozu. Je patrné, že žalobce v posledních letech svoje protiprávní jednání stupňoval, jeho trestná činnosti byla úmyslná, což navyšuje nebezpečí, jaké žalobce představuje pro českou společnost.
32. Otázka zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vyžaduje zjištění skutečných soukromých či rodinných poměrů žalobce. Je přitom především na žalobci, aby sám tvrdil, jaké jeho poměry jsou, jaké rodinné či jiné vazby na území ČR má a aby případně navrhnul důkazy k prokázání těchto tvrzení. Po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval

důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).

33. V průběhu správního řízení žalovaný obstaral dostupné podklady pro objasnění poměrů žalobce a jeho rodiny. Žalovaný nepřehlédl, že žalobce má na území ČR nezletilou dceru ve věku 5 let, která žije s matkou. Zabýval se také majetkovými a výdělkovými poměry žalobce. Zjistil, že žalobce nevlastní na území ČR žádnou nemovitou věc, není zapsán jako společník či jednatel v žádné společnosti, má vydána 3 živnostenská oprávnění, podniká v oboru provozu a oprava silničních vozidel. Rodinnými poměry žalobce se žalovaný zabýval z vlastní iniciativy blíže, vyžádal si zprávu Městského úřadu Frýdlant, odboru sociálních věcí, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, a zjistil, že nezletilá dcera byla svěřena do péče matky, se kterou žije v bytě společně s matkou matky a bratrem matky, žalobci bylo určeno výživné ve výši 3000 Kč a stanoven pravidelný styk s nezletilou. Zprávou bylo ověřeno, že žalobce se o dceru stará, pravidelně se s ní stýká a výživné hradí. Pokud až v žalobě žalobce uvádí, že s nezletilou dcerou a její matkou opět žije ve společné domácnosti, o dceru se stará a dcera i jeho družka jsou na žalobce odkázány výživou, jde o skutečnosti nové, ke kterým žalovaný nemohl přihlédnout v napadeném rozhodnutí. Z vyžádaného vyjádření odboru sociálně-právní ochrany dětí ze dne 4. 3. 2024 jednoznačně vyplynulo, že žalobce s nezletilou dcerou a její matkou ve společné domácnosti nežije, pouze se s dcerou pravidelně stýká a hradí soudem určené výživné. Právě tuto podobu rodinného soužití žalovaný poměřoval se závažností narušení veřejného pořádku. Pokud v mezidobí nastaly v rodinných poměrech žalobce nějaké změny, měl žalobce, nadto ve správním řízení zastoupený advokátem, dostatečný prostor, aby okolnosti týkající se rodinných poměrů, které považoval z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života za podstatné, žalovanému před vydáním napadeného rozhodnutí ozřejmil.
34. Žalovaný logicky konstatoval, že k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dojde, ovšem v porovnání se intenzitou narušení veřejného pořádku, vyhodnotil zásah jako přiměřený. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Žalobce na území ČR sice přechodně pobýval od roku 2015, ovšem s ohledem na dlouhodobost, četnost a zvyšující se škodlivost jeho protiprávního jednání nelze právo žalobce na pobyt na území ČR upřednostnit. Žalovaný správně zohlednil, že o řádné integraci žalobce do české společnosti nelze s ohledem na opakovaná odsouzení za úmyslnou trestnou činnost hovořit. Přihlédl také k tomu, že v ekonomické rovině nebude žalobce vydáním rozhodnutí citelně poškozen, neboť zde nemá žádný nemovitý majetek, jeho profese není natolik specifická, aby se žalobce pracovníčně nemohl uplatnit v zemi svého původu. Především ale žalovaný správně zdůraznil, že žalobci byl pouze zrušen přechodný pobyt, nebyl mu zakázán další pobyt na území ČR, tudíž žalobce, který je občanem Slovenské republiky, tedy občanem EU, může na území ČR přicestovat a pobývat zde, nic mu tak nebrání podílet se na péči o nezletilou dceru a stýkat se se svými blízkými, současně mu není zamezen přístup na trh práce. Nedojde tedy k tomu, že by byl zcela vyloučen kontakt žalobce s nezletilou dcerou a její matkou, nelze hovořit o zásahu žalobcových práv ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
35. Žalovaný také podrobně hodnotil přiměřenost vydaného rozhodnutí z pohledu čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, hodnotil celou věc také z hlediska nejlepšího zájmu dítěte. V podrobnostech si soud dovolí odkázat na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s přihlédnutím k relevantní judikatuře Ústavního soudu (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19) a NSS (např. rozsudky ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-37) řádně věnoval otázce zájmu nezletilé dcery žalobce a správně dovodil, že zde nejsou takové

mimořádné nebo zvlášť závažné okolnosti, které by v jejím zájmu převážily rozhodnutí ve prospěch žalobce. Klíčovým argumentem je opět žalobcova možnost udržovat pravidelný kontakt s nezletilou dcerou na území ČR. Současně nelze pominout ani možnost realizace rodinného života žalobce na území Slovenska, kam mohou nezletilá dcera a její matka cestovat v rámci práva na volný pohyb občanů EU. Soud dodává, že ani žalobcem zmiňovaná oční vada nezletilé dcery a potřeba pravidelných zdravotních kontrol v Praze nejsou natolik mimořádnými či zvlášť závažnými okolnostmi, které by mohly závěr žalovaného o přiměřenosti zrušení přechodného pobytu zvrátit.

36. Nakonec si soud dovolí poznamenat, že pokud žalobce získání přechodného pobytu stálo nemalé úsilí a finanční prostředky a chtěl na území ČR získat trvalý pobyt, měl bedlivě dodržovat právní řád hostitelského státu. Jak uvedl žalovaný, je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03; ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, č. 218/2008 Sb. ÚS). Ztrátu pobytového oprávnění si žalobce způsobil sám zejména svou recidivou úmyslné trestné činnosti, mohl a měl si být vědom toho, že jeho opakované porušování zákonů ČR může mít vliv také na jeho rodinné příslušníky a že negativní důsledky jeho trestné činnosti se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).
37. Soud tedy uzavírá, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobce podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedeného byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
41. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. říjen 2024

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně